

BİR KUR'AN GERÇEĞİ ÜZERİNE

<"xml encoding="UTF-8?">

BİR KUR'AN GERÇEĞİ ÜZERİNE

İnsanların hayattaki ayrıcalıkları elde etmedeki yetenek ve mizaç farklılıkları, tekvinî=varoluşsal olan doğal temellere dayanır. Bu tekvinî temellerin hayatın farklı aşamalarında kendi etkinliğini göstermesi kaçınılmazdır. Bildiğimiz kadarı ile en eski çağlardan günümüze kadar toplumların hayatı hep böyle gelip geçmiştir.

Eski dönemlerde güçlü fertler, zayıf kişileri köle ediniyorlar, onları arzuları ve istekleri doğrultusunda kullanıyorlardı. Bu kullanma hiçbir kayda ve şarta tâbi değildi. O zavallı zayıflar ise güçlülerin emirlerine boyun eğmekten başka bir şey yapamıyor, onların arzularını ve istediklerini karşılamaktan başka bir yol bulamıyorlardı. Fakat kalpleri öfke ve kinle dolu idi. Hep fırsat kolluyorlardı. İnsanlar uzun yüzyıllar boyunca böyle düzen içinde yaşadılar. Bu düzen ağılık biçiminde başladı ve zamanla krallığa ve imparatorluğa dönüştü.

Sonunda insanlar ardarda gerçekleştirdikleri ayaklanmalar sonunda bu zorba düzeni yıkmayı başardılar. Hükümet yetkililerini ve kralları toplumun yararı ve mutluluğu için ortaya konan anayasalara ve yasalara uymaya zorladılar. Böylece zorba iradelerin yönetimleri, diktatör rejimlerin egemenlikleri, görünüşte (sözde) son buldu. İnsanlar arasındaki sınıf farklılığı, her şeyin dizginlerini avuçlarında tutan hâkim sınıf ile yetkisi bunların elinde bulunan, (mal gibi alınıp satılan) köle ve mahkum yığınlar biçimindeki ikiye bölünme artık ortadan kalktı. Fakat fesat ağacı başka bir toprakta ve başka bir görüntüye bürünerek gelişmeye ve meyve vermeye devam etti; verdiği meyve yine aynı meyve oldu. Bu ise, malların bazı ellerde toplanması ve diğer avuçların boş kalmasının sonucunda oluşan servet birikimine bağlı olarak sıfat ayrıcalıklarının belirmesi, ortaya çıkması durumu idi.

Bu ayrıcalık iki sınıf arasında büyük bir uçurum meydana getirdi. Bu uçurumlu ortamda servet sahipleri servetlerinden kaynaklanan güç-leri ile toplumsal hayatın bütün gelişmelerine yön vermeyi kendilerine mahsus bir ayrıcalık kabul ederlerken, zavallı yoksulların ellerinde baş kaldırmaktan ve baskılara karşı koymaktan başka bir çare kalmamıştı.

Bunun arkasından Komünizm geldi. Bu rejim insanlara lazım olan malların ortak olmasını, mülkiyetin ortadan kalkmasını ve sermayelerin yok edilmesini (onlara el konulmasını) savunuyordu. Bu sisteme göre toplumun her ferdi, ancak kendi emeği ile ürettiği ve nefsinde bulunan yetenekleri ile kazandığı kadar yarar sağlayabilecekti. Böylece servet ve varlık farkı, temelli ortadan kalkmış olacaktı. Yalnız bu sistem eski sistem zamanında hiç akla gelmeyecek bir bozukluk doğurdu. Bu bozukluk ise, ferdin irade özgürlüğünün ortadan kalkması, serbestliğinin yok olması idi. Oysa tabiat bunu reddediyor, yaratılış kanunu bunu onaylamıyordu. Tabiata baskı yapan, yaratılış kanunu ile çelişen bir sistemin de yaşaması tabi ki mümkün değildi.

Bununla birlikte (bu sistemde de) bozukluğun temel faktörü aynen yerinde duruyordu. Çünkü insan tabiatı ayrıcalığa, başkalarını geçmeye imkân tanımayan, kendisiyle öne geçme ve övünme ümidi olmayan bir işe şevkle atılmaz. [Ona mutlaka öne geçme ve övünme fırsatı tanınmalıdır.] Ayrıcalıklar ortadan kalkınca, işler de yok olmaya yüz tutar [artık hiç kimsede çalışma şevki kalmaz]. Bu da insanlığın mahvolması demektir. Komünistler buna çare aradılar. Buldukları çare bu ayrıcalıkları maddî olmayan onursal ve törensel amaçlara yöneltmek oldu. Ama sakınılan durum eskisi gibi tekrar geri geldi. Çünkü insan bu sembolik ayrıcalıkların gerçek olduğunu kabul etmezse, onlara boyun eğmez. Eğer onları gerçek kabul ederse, o alanlardaki ayrıcalık durumu tıpkı maddî ayrıcalıklarda olduğu gibi olur.

Demokrasi rejimi de içine düştüğü çürümeyi ve bozulmayı önlemek için çare aradı. Bulduğu çare ise, yoğun bir propaganda aracılığı ile komünist rejimin bozukluğunu anlatmak, alışverişlerin ve ticaretlerin kârlarının büyük bir bölümünü alıp götüren ağır vergiler koymak oldu.

Ancak bu tedbirler onlara fayda sağlamadı. Çünkü muhaliflerinin rejimlerinde ortaya çıkan çürümüşlük, kendi sistemlerine hücum eden bozulmuşluğun yolunu tıkamıyordu. Kazançlarının büyük bir bölümünün hazineye gitmesi, azgınlara azgınlıklarına ve zulümlerine engel olamıyordu. Bu azgınlara, gayretlerini mal edinme aşamasından tekelleşme, hegemonya kurma ve servetlerin kendi aralarında dolaşması amacına kaydırdılar. Dolayısıyla servetler tekelleşme, hegemonya kurma, onlara el koyma yolu ile kazanılıyor ve onları yönetmek de onların maliki olmanın sonucu oluyordu.

Ne komünistler hastalığı tedavi edebildiler ve ne demokrasi rejimi yanlıları... Yarayı dağlayanın ötesinde, bir tedavi yok. Bunun yegane sebebi, insanlığın toplum için hedef olarak belirlediği "maddî hayattan yararlanma gayesi"nin daima fesat kutbunu gösteren bir pusulaya benziyor

olmasıdır ki, ne tarafa dönse ve nereye konsa yönü değişmez.

İslâm'ın bu fesadın kökünü kesme konusundaki görüşü ise şudur: İslâm ilkönce, fıtratın yönelttiği bütün alanlarda ve konularda insanları serbest bırakmış; daha sonra vergi ve benzeri tedbirlerle fakirlerin hayat düzeyini yükseltmek ve israfı, savurganlığı, zenginleri normal ölçülerden uzaklaştıran gösterişi engelleyerek varlıklı sınıfın hayat düzeyini aşağı çekmekle de fakir ve zengin sınıfları birbirine yaklaştırmıştır. Sınıflar arası dengesizlikleri de tevhit inancı ve ahlâkla, bunların yanı sıra yüzleri maddî ayrıcalıklardan takva üstünlüğüne ve Allah katındaki bağışa talip olmaya çevirerek dengeye kavuşturmuştur. İşte yüce Allah şu ayetlerde bu amaca işaret ediyor: "Allah'tan O'nun lütuf ve keremini isteyin." (Nisâ, 33) "Allah katında en değerli olanınız, O-'ndan en çok korkanınızdır." (Hucurât, 13) "Allah'a koşun." (Zâriyât, 50)

Daha önce söylediğimiz gibi insanların yüzlerini yüce Allah'a yöneltmek, dünya hayatının maksatlarını gerçekleştirecek gerçek sebeplere ilgi göstermeyi beraberinde getirir. Yoksa hayatın ihtiyaçlarını kar-şılama konusunda aylaklık yapmaya, mutluluğu aramada tembelce davranmaya yol açmaz. Dolayısıyla "İslâm, tembellik ve insan hayatının ihtiyaçlarını karşılamada donukluk dinidir." diyenlerin sözü asılsız ve cahilce bir sözdür. Bu konuda söyleyeceklerimiz özetle bunlardır. Kitabımızın çeşitli inceleme yazılarında daha önce bu konu ile ilgili ayrıntılı açıklamalar yapılmıştır.

BİR KUR'AN GERÇEĞİ ÜZERİNE

İnsanların hayattaki ayrıcalıkları elde etmedeki yetenek ve mizaç farklılıkları, tekvinî=varoluşsal olan doğal temellere dayanır. Bu tekvinî temellerin hayatın farklı aşamalarında kendi etkinliğini göstermesi kaçınılmazdır. Bildiğimiz kadarı ile en eski çağlardan günümüze kadar toplumların hayatı hep böyle gelip geçmiştir.

Eski dönemlerde güçlü fertler, zayıf kişileri köle ediniyorlar, onları arzuları ve istekleri doğrultusunda kullanıyorlardı. Bu kullanma hiçbir kayda ve şarta tâbi değildi. O zavallı zayıflar ise güçlülerin emirlerine boyun eğmekten başka bir şey yapamıyor, onların arzularını ve istediklerini karşılamaktan başka bir yol bulamıyorlardı. Fakat kalpleri öfke ve kinle dolu idi. Hep fırsat kolluyorlardı. İnsanlar uzun yüzyıllar boyunca böyle düzen içinde yaşadılar. Bu düzen ağalık biçiminde başladı ve zamanla krallığa ve imparatorluğa dönüştü.

Sonunda insanlar ardarda gerçekleştirdikleri ayaklanmalar sonunda bu zorba düzeni yıkmayı başardılar. Hükümet yetkililerini ve kralları toplumun yararı ve mutluluğu için ortaya konan anayasalara ve yasalara uymaya zorladılar. Böylece zorba iradelerin yönetimleri, diktatör rejimlerin egemenlikleri, görünüşte (sözde) son buldu. İnsanlar arasındaki sınıf farklılığı, her şeyin dizginlerini avuçlarında tutan hâkim sınıf ile yetkisi bunların elinde bulunan, (mal gibi alınıp satılan) köle ve mahkum yığınlar biçimindeki ikiye bölünme artık ortadan kalktı. Fakat fesat ağacı başka bir toprakta ve başka bir görüntüye bürünerek gelişmeye ve meyve vermeye devam etti; verdiği meyve yine aynı meyve oldu. Bu ise, malların bazı ellerde toplanması ve diğer avuçların boş kalmasının sonucunda oluşan servet birikimine bağlı olarak sıfat ayrıcalıklarının belirmesi, ortaya çıkması durumu idi.

Bu ayrıcalık iki sınıf arasında büyük bir uçurum meydana getirdi. Bu uçurumlu ortamda servet sahipleri servetlerinden kaynaklanan güç-leri ile toplumsal hayatın bütün gelişmelerine yön vermeyi kendilerine mahsus bir ayrıcalık kabul ederlerken, zavallı yoksulların ellerinde baş kaldırmaktan ve baskılara karşı koymaktan başka bir çare kalmamıştı.

Bunun arkasından Komünizm geldi. Bu rejim insanlara lazım olan malların ortak olmasını, mülkiyetin ortadan kalkmasını ve sermayelerin yok edilmesini (onlara el konulmasını) savunuyordu. Bu sisteme göre toplumun her ferdi, ancak kendi emeği ile ürettiği ve nefsinde bulunan yetenekleri ile kazandığı kadar yarar sağlayabilecekti. Böylece servet ve varlık farkı, temelli ortadan kalkmış olacaktı. Yalnız bu sistem eski sistem zamanında hiç akla gelmeyecek bir bozukluk doğurdu. Bu bozukluk ise, ferdin irade özgürlüğünün ortadan kalkması, serbestliğinin yok olması idi. Oysa tabiat bunu reddediyor, yaratılış kanunu bunu onaylamıyordu. Tabiata baskı yapan, yaratılış kanunu ile çelişen bir sistemin de yaşaması tabi ki mümkün değildi.

Bununla birlikte (bu sistemde de) bozukluğun temel faktörü aynen yerinde duruyordu. Çünkü insan tabiatı ayrıcalığa, başkalarını geçmeye imkân tanımayan, kendisiyle öne geçme ve övünme ümidi olmayan bir işe şevkle atılmaz. [Ona mutlaka öne geçme ve övünme fırsatı tanınmalıdır.] Ayrıcalıklar ortadan kalkınca, işler de yok olmaya yüz tutar [artık hiç kimsede çalışma şevki kalmaz]. Bu da insanlığın mahvolması demekti. Komünistler buna çare aradılar. Buldukları çare bu ayrıcalıkları maddî olmayan onursal ve törensel amaçlara yöneltmek oldu. Ama sakınılan durum eskisi gibi tekrar geri geldi. Çünkü insan bu sembolik ayrıcalıkların gerçek olduğunu kabul etmezse, onlara boyun eğmez. Eğer onları gerçek kabul ederse, o alanlardaki

ayrıcalık durumu tıpkı maddî ayrıcalıklarda olduğu gibi olur.

Demokrasi rejimi de içine düştüğü çürümeyi ve bozulmayı önlemek için çare aradı. Bulduğu çare ise, yoğun bir propaganda aracılığı ile komünist rejimin bozukluğunu anlatmak, alışverişlerin ve ticaretlerin kârlarının büyük bir bölümünü alıp götüren ağır vergiler koymak oldu.

Ancak bu tedbirler onlara fayda sağlamadı. Çünkü muhaliflerinin rejimlerinde ortaya çıkan çürümüşlük, kendi sistemlerine hücum eden bozulmuşluğun yolunu tıkamıyordu. Kazançlarının büyük bir bölümünün hazineye gitmesi, azgınlara azgınlıklarına ve zulümlerine engel olamıyordu. Bu azgınlara, gayretlerini mal edinme aşamasından tekelleşme, hegemonya kurma ve servetlerin kendi aralarında dolaşması amacına kaydırdılar. Dolayısıyla servetler tekelleşme, hegemonya kurma, onlara el koyma yolu ile kazanılıyor ve onları yönetmek de onların maliki olmanın sonucu oluyordu.

Ne komünistler hastalığı tedavi edebildiler ve ne demokrasi rejimi yanlıları... Yarayı dağlamanın ötesinde, bir tedavi yok. Bunun yegane sebebi, insanlığın toplum için hedef olarak belirlediği "maddî hayattan yararlanma gayesi"nin daima fesat kutbunu gösteren bir pusulaya benziyor olmasıdır ki, ne tarafa dönse ve nereye konsa yönü değişmez.

İslâm'ın bu fesadın kökünü kesme konusundaki görüşü ise şudur: İslâm ilkönce, fıtratın yönelttiği bütün alanlarda ve konularda insanları serbest bırakmış; daha sonra vergi ve benzeri tedbirlerle fakirlerin hayat düzeyini yükseltmek ve israfı, savurganlığı, zenginleri normal ölçülerden uzaklaştıran gösterişi engelleyerek varlıklı sınıfın hayat düzeyini aşağı çekmekle de fakir ve zengin sınıfları birbirine yaklaştırmıştır. Sınıflar arası dengesizlikleri de tevhit inancı ve ahlâkla, bunların yanı sıra yüzleri maddî ayrıcalıklardan takva üstünlüğüne ve Allah katındaki bağışa talip olmaya çevirerek dengeye kavuşturmuştur. İşte yüce Allah şu ayetlerde bu amaca işaret ediyor: "Allah'tan O'nun lütuf ve keremini isteyin." (Nisâ, 33) "Allah katında en değerli olanınız, O'-ndan en çok korkanınızdır." (Hucurât, 13) "Allah'a koşun." (Zâriyât, 50)

Daha önce söylediğimiz gibi insanların yüzlerini yüce Allah'a yöneltmek, dünya hayatının maksatlarını gerçekleştirecek gerçek sebeplere ilgi göstermeyi beraberinde getirir. Yoksa hayatın ihtiyaçlarını kar-şılama konusunda aylıklık yapmaya, mutluluğu aramada tembelce davranmaya yol açmaz. Dolayısıyla "İslâm, tembellik ve insan hayatının ihtiyaçlarını karşılamada donukluk dinidir." diyenlerin sözü asılsız ve cahilce bir sözdür. Bu konuda söyleyeceklerimiz özetle bunlardır. Kitabımızın çeşitli inceleme yazılarında daha önce bu konu

ile ilgili ayrıntılı açıklamalar yapılmıştır.

BİR KUR'AN GERÇEĞİ ÜZERİNE

İnsanların hayattaki ayrıcalıkları elde etmedeki yetenek ve mizaç farklılıkları, tekvinî=varoluşsal olan doğal temellere dayanır. Bu tekvinî temellerin hayatın farklı aşamalarında kendi etkinliğini göstermesi kaçınılmazdır. Bildiğimiz kadarı ile en eski çağlardan günümüze kadar toplumların hayatı hep böyle gelip geçmiştir.

Eski dönemlerde güçlü fertler, zayıf kişileri köle ediniyorlar, onları arzuları ve istekleri doğrultusunda kullanıyorlardı. Bu kullanma hiçbir kayda ve şarta tâbi değildi. O zavallı zayıflar ise güçlülerin emirlerine boyun eğmekten başka bir şey yapamıyor, onların arzularını ve istediklerini karşılamaktan başka bir yol bulamıyorlardı. Fakat kalpleri öfke ve kinle dolu idi. Hep fırsat kolluyorlardı. İnsanlar uzun yüzyıllar boyunca böyle düzen içinde yaşadılar. Bu düzen ağılık biçiminde başladı ve zamanla krallığa ve imparatorluğa dönüştü.

Sonunda insanlar ardarda gerçekleştirdikleri ayaklanmalar sonunda bu zorba düzeni yıkmayı başardılar. Hükümet yetkililerini ve kralları toplumun yararı ve mutluluğu için ortaya konan anayasalara ve yasalara uymaya zorladılar. Böylece zorba iradelerin yönetimleri, diktatör rejimlerin egemenlikleri, görünüşte (sözde) son buldu. İnsanlar arasındaki sınıf farklılığı, her şeyin dizginlerini avuçlarında tutan hâkim sınıf ile yetkisi bunların elinde bulunan, (mal gibi alınıp satılan) köle ve mahkum yığınlar biçimindeki ikiye bölünme artık ortadan kalktı. Fakat fesat ağacı başka bir toprakta ve başka bir görüntüye bürünerek gelişmeye ve meyve vermeye devam etti; verdiği meyve yine aynı meyve oldu. Bu ise, malların bazı ellerde toplanması ve diğer avuçların boş kalmasının sonucunda oluşan servet birikimine bağlı olarak sınıf ayrıcalıklarının belirmesi, ortaya çıkması durumu idi.

Bu ayrıcalık iki sınıf arasında büyük bir uçurum meydana getirdi. Bu uçurumlu ortamda servet sahipleri servetlerinden kaynaklanan güç-leri ile toplumsal hayatın bütün gelişmelerine yön vermeyi kendilerine mahsus bir ayrıcalık kabul ederlerken, zavallı yoksulların ellerinde baş kaldırmaktan ve baskılara karşı koymaktan başka bir çare kalmamıştı.

Bunun arkasından Komünizm geldi. Bu rejim insanlara lazım olan malların ortak olmasını,

mülkiyetin ortadan kalkmasını ve sermayelerin yok edilmesini (onlara el konulmasını) savunuyordu. Bu sisteme göre toplumun her ferdi, ancak kendi emeği ile ürettiği ve nefsinde bulunan yetenekleri ile kazandığı kadar yarar sağlayabilecekti. Böylece servet ve varlık farkı, temelli ortadan kalkmış olacaktı. Yalnız bu sistem eski sistem zamanında hiç akla gelmeyecek bir bozukluk doğurdu. Bu bozukluk ise, ferdin irade özgürlüğünün ortadan kalkması, serbestliğinin yok olması idi. Oysa tabiat bunu reddediyor, yaratılış kanunu bunu onaylamıyordu. Tabiata baskı yapan, yaratılış kanunu ile çelişen bir sistemin de yaşaması tabi ki mümkün değildi.

Bununla birlikte (bu sistemde de) bozukluğun temel faktörü aynen yerinde duruyordu. Çünkü insan tabiatı ayrıcalığa, başkalarını geçmeye imkân tanımayan, kendisiyle öne geçme ve övünme ümidi olmayan bir işe şevkle atılmaz. [Ona mutlaka öne geçme ve övünme fırsatı tanınmalıdır.] Ayrıcalıklar ortadan kalkınca, işler de yok olmaya yüz tutar [artık hiç kimsede çalışma şevki kalmaz]. Bu da insanlığın mahvolması demektir. Komünistler buna çare aradılar. Buldukları çare bu ayrıcalıkları maddî olmayan onursal ve törensel amaçlara yöneltmek oldu. Ama sakınılan durum eskisi gibi tekrar geri geldi. Çünkü insan bu sembolik ayrıcalıkların gerçek olduğunu kabul etmezse, onlara boyun eğmez. Eğer onları gerçek kabul ederse, o alanlardaki ayrıcalık durumu tıpkı maddî ayrıcalıklarda olduğu gibi olur.

Demokrasi rejimi de içine düştüğü çürümeyi ve bozulmayı önlemek için çare aradı. Bulduğu çare ise, yoğun bir propaganda aracılığı ile komünist rejimin bozukluğunu anlatmak, alışverişlerin ve ticaretlerin kârlarının büyük bir bölümünü alıp götüren ağır vergiler koymak oldu. Ancak bu tedbirler onlara fayda sağlamadı. Çünkü muhaliflerinin rejimlerinde ortaya çıkan çürümüşlük, kendi sistemlerine hücum eden bozulmuşluğun yolunu tıkamıyordu. Kazançlarının büyük bir bölümünün hazineye gitmesi, azgınlara azgınlıklarına ve zulümlerine engel olamıyordu. Bu azgınlara, gayretlerini mal edinme aşamasından tekelleşme, hegemonya kurma ve servetlerin kendi aralarında dolaşması amacına kaydırdılar. Dolayısıyla servetler tekelleşme, hegemonya kurma, onlara el koyma yolu ile kazanılıyor ve onları yönetmek de onların maliki olmanın sonucu oluyordu.

Ne komünistler hastalığı tedavi edebildiler ve ne demokrasi rejimi yanlıları... Yarayı dağlamanın ötesinde, bir tedavi yok. Bunun yegane sebebi, insanlığın toplum için hedef olarak belirlediği "maddî hayattan yararlanma gayesi"nin daima fesat kutbunu gösteren bir pusulaya benziyor olmasıdır ki, ne tarafa dönse ve nereye konsa yönü değişmez.

İslâm'ın bu fesadın kökünü kesme konusundaki görüşü ise şudur: İslâm ilkönce, fitratın yönelttiği bütün alanlarda ve konularda insanları serbest bırakmış; daha sonra vergi ve benzeri tedbirlerle fakirlerin hayat düzeyini yükseltmek ve israfı, savurganlığı, zenginleri normal ölçülerden uzaklaştıran gösterişi engelleyerek varlıklı sınıfın hayat düzeyini aşağı çekmekle de fakir ve zengin sınıfları birbirine yaklaştırmıştır. Sınıflar arası dengesizlikleri de tevhit inancı ve ahlâkla, bunların yanı sıra yüzleri maddî ayrıcalıklardan takva üstünlüğüne ve Allah katındaki bağışa talip olmaya çevirerek dengeye kavuşturmuştur. İşte yüce Allah şu ayetlerde bu amaca işaret ediyor: "Allah'tan O'nun lütuf ve keremini isteyin." (Nisâ, 33) "Allah katında en değerli olanınız, O-'ndan en çok korkanınızdır." (Hucurât, 13) "Allah'a koşun." (Zâriyât, 50)

Daha önce söylediğimiz gibi insanların yüzlerini yüce Allah'a yöneltmek, dünya hayatının maksatlarını gerçekleştirecek gerçek sebeplere ilgi göstermeyi beraberinde getirir. Yoksa hayatın ihtiyaçlarını kar-şılama konusunda aylaklık yapmaya, mutluluğu aramada tembelce davranmaya yol açmaz. Dolayısıyla "İslâm, tembellik ve insan hayatının ihtiyaçlarını karşılamada donukluk dinidir." diyenlerin sözü asılsız ve cahilce bir sözdür. Bu konuda söyleyeceklerimiz özetle bunlardır. Kitabımızın çeşitli inceleme yazılarında daha önce bu konu ile ilgili ayrıntılı açıklamalar yapılmıştır.

BİR KUR'AN GERÇEĞİ ÜZERİNE

İnsanların hayattaki ayrıcalıkları elde etmedeki yetenek ve mizaç farklılıkları, tekvinî=varoluşsal olan doğal temellere dayanır. Bu tekvinî temellerin hayatın farklı aşamalarında kendi etkinliğini göstermesi kaçınılmazdır. Bildiğimiz kadarı ile en eski çağlardan günümüze kadar toplumların hayatı hep böyle gelip geçmiştir.

Eski dönemlerde güçlü fertler, zayıf kişileri köle ediniyorlar, onları arzuları ve istekleri doğrultusunda kullanıyorlardı. Bu kullanma hiçbir kayda ve şarta tâbi değildi. O zavallı zayıflar ise güçlülerin emirlerine boyun eğmekten başka bir şey yapamıyor, onların arzularını ve istediklerini karşılamaktan başka bir yol bulamıyorlardı. Fakat kalpleri öfke ve kinle dolu idi. Hep fırsat kolluyorlardı. İnsanlar uzun yüzyıllar boyunca böyle düzen içinde yaşadılar. Bu düzen ağalık biçiminde başladı ve zamanla krallığa ve imparatorluğa dönüştü.

Sonunda insanlar ardarda gerçekleştirdikleri ayaklanmalar sonunda bu zorba düzeni yıkmayı

başardılar. Hükümet yetkililerini ve kralları toplumun yararı ve mutluluğu için ortaya konan anayasalara ve yasalara uymaya zorladılar. Böylece zorba iradelerin yönetimleri, diktatör rejimlerin egemenlikleri, görünüşte (sözde) son buldu. İnsanlar arasındaki sınıf farklılığı, her şeyin dizginlerini avuçlarında tutan hâkim sınıf ile yetkisi bunların elinde bulunan, (mal gibi alınıp satılan) köle ve mahkum yığınlar biçimindeki ikiye bölünme artık ortadan kalktı. Fakat fesat ağacı başka bir toprakta ve başka bir görüntüye bürünerek gelişmeye ve meyve vermeye devam etti; verdiği meyve yine aynı meyve oldu. Bu ise, malların bazı ellerde toplanması ve diğer avuçların boş kalmasının sonucunda oluşan servet birikimine bağlı olarak sıfat ayrıcalıklarının belirmesi, ortaya çıkması durumu idi.

Bu ayrıcalık iki sınıf arasında büyük bir uçurum meydana getirdi. Bu uçurumlu ortamda servet sahipleri servetlerinden kaynaklanan güç-leri ile toplumsal hayatın bütün gelişmelerine yön vermeyi kendilerine mahsus bir ayrıcalık kabul ederlerken, zavallı yoksulların ellerinde baş kaldırmaktan ve baskılara karşı koymaktan başka bir çare kalmamıştı.

Bunun arkasından Komünizm geldi. Bu rejim insanlara lazım olan malların ortak olmasını, mülkiyetin ortadan kalkmasını ve sermayelerin yok edilmesini (onlara el konulmasını) savunuyordu. Bu sisteme göre toplumun her ferdi, ancak kendi emeği ile ürettiği ve nefsinde bulunan yetenekleri ile kazandığı kadar yarar sağlayabilecekti. Böylece servet ve varlık farkı, temelli ortadan kalkmış olacaktı. Yalnız bu sistem eski sistem zamanında hiç akla gelmeyecek bir bozukluk doğurdu. Bu bozukluk ise, ferdin irade özgürlüğünün ortadan kalkması, serbestliğinin yok olması idi. Oysa tabiat bunu reddediyor, yaratılış kanunu bunu onaylamıyordu. Tabiata baskı yapan, yaratılış kanunu ile çelişen bir sistemin de yaşaması tabi ki mümkün değildi.

Bununla birlikte (bu sistemde de) bozukluğun temel faktörü aynen yerinde duruyordu. Çünkü insan tabiatı ayrıcalığa, başkalarını geçmeye imkân tanımayan, kendisiyle öne geçme ve övünme ümidi olmayan bir işe şevkle atılmaz. [Ona mutlaka öne geçme ve övünme fırsatı tanınmalıdır.] Ayrıcalıklar ortadan kalkınca, işler de yok olmaya yüz tutar [artık hiç kimsede çalışma şevki kalmaz]. Bu da insanlığın mahvolması demektir. Komünistler buna çare aradılar. Buldukları çare bu ayrıcalıkları maddî olmayan onursal ve törensel amaçlara yöneltmek oldu. Ama sakınılan durum eskisi gibi tekrar geri geldi. Çünkü insan bu sembolik ayrıcalıkların gerçek olduğunu kabul etmezse, onlara boyun eğmez. Eğer onları gerçek kabul ederse, o alanlardaki ayrıcalık durumu tıpkı maddî ayrıcalıklarda olduğu gibi olur.

Demokrasi rejimi de içine düştüğü çürümeyi ve bozulmayı önlemek için çare aradı. Bulduğu çare ise, yoğun bir propaganda aracılığı ile komünist rejimin bozukluğunu anlatmak, alışverişlerin ve ticaretlerin kârlarının büyük bir bölümünü alıp götüren ağır vergiler koymak oldu.

Ancak bu tedbirler onlara fayda sağlamadı. Çünkü muhaliflerinin rejimlerinde ortaya çıkan çürümüşlük, kendi sistemlerine hücum eden bozulmuşluğun yolunu tıkamıyordu. Kazançlarının büyük bir bölümünün hazineye gitmesi, azgınlara azgınlıklarına ve zulümlerine engel olamıyordu. Bu azgınlara, gayretlerini mal edinme aşamasından tekelleşme, hegemonya kurma ve servetlerin kendi aralarında dolaşması amacına kaydırdılar. Dolayısıyla servetler tekelleşme, hegemonya kurma, onlara el koyma yolu ile kazanılıyor ve onları yönetmek de onların maliki olmanın sonucu oluyordu.

Ne komünistler hastalığı tedavi edebildiler ve ne demokrasi rejimi yanlıları... Yarayı dağıtmanın ötesinde, bir tedavi yok. Bunun yegane sebebi, insanlığın toplum için hedef olarak belirlediği "maddî hayattan yararlanma gayesi"nin daima fesat kutbunu gösteren bir pusulaya benziyor olmasıdır ki, ne tarafa dönse ve nereye konsa yönü değişmez.

İslâm'ın bu fesadın kökünü kesme konusundaki görüşü ise şudur: İslâm ilkönce, fitratın yönelttiği bütün alanlarda ve konularda insanları serbest bırakmış; daha sonra vergi ve benzeri tedbirlerle fakirlerin hayat düzeyini yükseltmek ve israfı, savurganlığı, zenginleri normal ölçülerden uzaklaştıran gösterişi engelleyerek varlıklı sınıfın hayat düzeyini aşağı çekmekle de fakir ve zengin sınıfları birbirine yaklaştırmıştır. Sınıflar arası dengesizlikleri de tevhit inancı ve ahlâkla, bunların yanı sıra yüzleri maddî ayrıcalıklardan takva üstünlüğüne ve Allah katındaki bağışa talip olmaya çevirerek dengeye kavuşturmuştur. İşte yüce Allah şu ayetlerde bu amaca işaret ediyor: "Allah'tan O'nun lütuf ve keremini isteyin." (Nisâ, 33) "Allah katında en değerli olanınız, O-'ndan en çok korkanınızdır." (Hucurât, 13) "Allah'a koşun." (Zâriyât, 50)

Daha önce söylediğimiz gibi insanların yüzlerini yüce Allah'a yöneltmek, dünya hayatının maksatlarını gerçekleştirecek gerçek sebeplere ilgi göstermeyi beraberinde getirir. Yoksa hayatın ihtiyaçlarını kar-şılama konusunda aylaklık yapmaya, mutluluğu aramada tembelce davranmaya yol açmaz. Dolayısıyla "İslâm, tembellik ve insan hayatının ihtiyaçlarını karşılamada donukluk dinidir." diyenlerin sözü asılsız ve cahilce bir sözdür. Bu konuda söyleyeceklerimiz özetle bunlardır. Kitabımızın çeşitli inceleme yazılarında daha önce bu konu ile ilgili ayrıntılı açıklamalar yapılmıştır.

İnsanların hayattaki ayrıcalıkları elde etmedeki yetenek ve mizaç farklılıkları, tekvinî=varoluşsal olan doğal temellere dayanır. Bu tekvinî temellerin hayatın farklı aşamalarında kendi etkinliğini göstermesi kaçınılmazdır. Bildiğimiz kadarı ile en eski çağlardan günümüze kadar toplumların hayatı hep böyle gelip geçmiştir.

Eski dönemlerde güçlü fertler, zayıf kişileri köle ediniyorlar, onları arzuları ve istekleri doğrultusunda kullanıyorlardı. Bu kullanma hiçbir kayda ve şarta tâbi değildi. O zavallı zayıflar ise güçlülerin emirlerine boyun eğmekten başka bir şey yapamıyor, onların arzularını ve istediklerini karşılamaktan başka bir yol bulamıyorlardı. Fakat kalpleri öfke ve kinle dolu idi. Hep fırsat kolluyorlardı. İnsanlar uzun yüzyıllar boyunca böyle düzen içinde yaşadılar. Bu düzen ağılık biçiminde başladı ve zamanla krallığa ve imparatorluğa dönüştü.

Sonunda insanlar ardarda gerçekleştirdikleri ayaklanmalar sonunda bu zorba düzeni yıkmayı başardılar. Hükümet yetkililerini ve kralları toplumun yararı ve mutluluğu için ortaya konan anayasalara ve yasalara uymaya zorladılar. Böylece zorba iradelerin yönetimleri, diktatör rejimlerin egemenlikleri, görünüşte (sözde) son buldu. İnsanlar arasındaki sınıf farklılığı, her şeyin dizginlerini avuçlarında tutan hâkim sınıf ile yetkisi bunların elinde bulunan, (mal gibi alınıp satılan) köle ve mahkum yığınlar biçimindeki ikiye bölünme artık ortadan kalktı. Fakat fesat ağacı başka bir toprakta ve başka bir görüntüye bürünerek gelişmeye ve meyve vermeye devam etti; verdiği meyve yine aynı meyve oldu. Bu ise, malların bazı ellerde toplanması ve diğer avuçların boş kalmasının sonucunda oluşan servet birikimine bağlı olarak sıfat ayrıcalıklarının belirmesi, ortaya çıkması durumu idi.

Bu ayrıcalık iki sınıf arasında büyük bir uçurum meydana getirdi. Bu uçurumlu ortamda servet sahipleri servetlerinden kaynaklanan güç-leri ile toplumsal hayatın bütün gelişmelerine yön vermeyi kendilerine mahsus bir ayrıcalık kabul ederlerken, zavallı yoksulların ellerinde baş kaldırmaktan ve baskılara karşı koymaktan başka bir çare kalmamıştı.

Bunun arkasından Komünizm geldi. Bu rejim insanlara lazım olan malların ortak olmasını, mülkiyetin ortadan kalkmasını ve sermayelerin yok edilmesini (onlara el konulmasını) savunuyordu. Bu sisteme göre toplumun her ferdi, ancak kendi emeği ile ürettiği ve nefsinde bulunan yetenekleri ile kazandığı kadar yarar sağlayabilecekti. Böylece servet ve varlık farkı,

temelli ortadan kalkmış olacaktı. Yalnız bu sistem eski sistem zamanında hiç akla gelmeyecek bir bozukluk doğurdu. Bu bozukluk ise, ferdin irade özgürlüğünün ortadan kalkması, serbestliğinin yok olması idi. Oysa tabiat bunu reddediyor, yaratılış kanunu bunu onaylamıyordu. Tabiata baskı yapan, yaratılış kanunu ile çelişen bir sistemin de yaşaması tabi ki mümkün değildi.

Bununla birlikte (bu sistemde de) bozukluğun temel faktörü aynen yerinde duruyordu. Çünkü insan tabiatı ayrıcalığa, başkalarını geçmeye imkân tanımayan, kendisiyle öne geçme ve övünme ümidi olmayan bir işe şevkle atılmaz. [Ona mutlaka öne geçme ve övünme fırsatı tanınmalıdır.] Ayrıcalıklar ortadan kalkınca, işler de yok olmaya yüz tutar [artık hiç kimsede çalışma şevki kalmaz]. Bu da insanlığın mahvolması demektir. Komünistler buna çare aradılar. Buldukları çare bu ayrıcalıkları maddî olmayan onursal ve törensel amaçlara yöneltmek oldu. Ama sakınılan durum eskisi gibi tekrar geri geldi. Çünkü insan bu sembolik ayrıcalıkların gerçek olduğunu kabul etmezse, onlara boyun eğmez. Eğer onları gerçek kabul ederse, o alanlardaki ayrıcalık durumu tıpkı maddî ayrıcalıklarda olduğu gibi olur.

Demokrasi rejimi de içine düştüğü çürümeyi ve bozulmayı önlemek için çare aradı. Bulduğu çare ise, yoğun bir propaganda aracılığı ile komünist rejimin bozukluğunu anlatmak, alışverişlerin ve ticaretlerin kârlarının büyük bir bölümünü alıp götüren ağır vergiler koymak oldu. Ancak bu tedbirler onlara fayda sağlamadı. Çünkü muhaliflerinin rejimlerinde ortaya çıkan çürümüşlük, kendi sistemlerine hücum eden bozulmuşluğun yolunu tıkamıyordu. Kazançlarının büyük bir bölümünün hazineye gitmesi, azgınlara azgınlıklarına ve zulümlerine engel olamıyordu. Bu azgınlara, gayretlerini mal edinme aşamasından tekelleşme, hegemonya kurma ve servetlerin kendi aralarında dolaşması amacına kaydırdılar. Dolayısıyla servetler tekelleşme, hegemonya kurma, onlara el koyma yolu ile kazanılıyor ve onları yönetmek de onların maliki olmanın sonucu oluyordu.

Ne komünistler hastalığı tedavi edebildiler ve ne demokrasi rejimi yanlıları... Yarayı dağlayanın ötesinde, bir tedavi yok. Bunun yegane sebebi, insanlığın toplum için hedef olarak belirlediği "maddî hayattan yararlanma gayesi"nin daima fesat kutbunu gösteren bir pusulaya benziyor olmasıdır ki, ne tarafa dönse ve nereye konsa yönü değişmez.

İslâm'ın bu fesadın kökünü kesme konusundaki görüşü ise şudur: İslâm ilkönce, fitratın yönelttiği bütün alanlarda ve konularda insanları serbest bırakmış; daha sonra vergi ve benzeri

tedbirlerle fakirlerin hayat düzeyini yükseltmek ve israfı, savurganlığı, zenginleri normal ölçülerden uzaklaştıran gösterişi engelleyerek varlıklı sınıfın hayat düzeyini aşağı çekmekle de fakir ve zengin sınıfları birbirine yaklaştırmıştır. Sınıflar arası dengesizlikleri de tevhit inancı ve ahlâkla, bunların yanı sıra yüzleri maddî ayrıcalıklardan takva üstünlüğüne ve Allah katındaki bağışa talip olmaya çevirerek dengeye kavuşturmuştur. İşte yüce Allah şu ayetlerde bu amaca işaret ediyor: "Allah'tan O'nun lütuf ve keremini isteyin." (Nisâ, 33) "Allah katında en değerli olanınız, O-'ndan en çok korkanınızdır." (Hucurât, 13) "Allah'a koşun." (Zâriyât, 50)

Daha önce söylediğimiz gibi insanların yüzlerini yüce Allah'a yöneltmek, dünya hayatının maksatlarını gerçekleştirecek gerçek sebeplere ilgi göstermeyi beraberinde getirir. Yoksa hayatın ihtiyaçlarını kar-şılama konusunda aylaklık yapmaya, mutluluğu aramada tembelce davranmaya yol açmaz. Dolayısıyla "İslâm, tembellik ve insan hayatının ihtiyaçlarını karşılamada donukluk dinidir." diyenlerin sözü asılsız ve cahilce bir sözdür. Bu konuda söyleyeceklerimiz özetle bunlardır. Kitabımızın çeşitli inceleme yazılarında daha önce bu konu ile ilgili ayrıntılı açıklamalar yapılmıştır.

BİR KUR'AN GERÇEĞİ ÜZERİNE

İnsanların hayattaki ayrıcalıkları elde etmedeki yetenek ve mizaç farklılıkları, tekvinî=varoluşsal olan doğal temellere dayanır. Bu tekvinî temellerin hayatın farklı aşamalarında kendi etkinliğini göstermesi kaçınılmazdır. Bildiğimiz kadarı ile en eski çağlardan günümüze kadar toplumların hayatı hep böyle gelip geçmiştir.

Eski dönemlerde güçlü fertler, zayıf kişileri köle ediniyorlar, onları arzuları ve istekleri doğrultusunda kullanıyorlardı. Bu kullanma hiçbir kayda ve şarta tâbi değildi. O zavallı zayıflar ise güçlülerin emirlerine boyun eğmekten başka bir şey yapamıyor, onların arzularını ve istediklerini karşılamaktan başka bir yol bulamıyorlardı. Fakat kalpleri öfke ve kinle dolu idi. Hep fırsat kolluyorlardı. İnsanlar uzun yüzyıllar boyunca böyle düzen içinde yaşadılar. Bu düzen ağalık biçiminde başladı ve zamanla krallığa ve imparatorluğa dönüştü.

Sonunda insanlar ardarda gerçekleştirdikleri ayaklanmalar sonunda bu zorba düzeni yıkmayı başardılar. Hükümet yetkililerini ve kralları toplumun yararı ve mutluluğu için ortaya konan anayasalara ve yasalara uymaya zorladılar. Böylece zorba iradelerin yönetimleri, diktatör

rejimlerin egemenlikleri, görünüşte (sözde) son buldu. İnsanlar arasındaki sınıf farklılığı, her şeyin dizginlerini avuçlarında tutan hâkim sınıf ile yetkisi bunların elinde bulunan, (mal gibi alınıp satılan) köle ve mahkum yığınlar biçimindeki ikiye bölünme artık ortadan kalktı. Fakat fesat ağacı başka bir toprakta ve başka bir görüntüye bürünerek gelişmeye ve meyve vermeye devam etti; verdiği meyve yine aynı meyve oldu. Bu ise, malların bazı ellerde toplanması ve diğer avuçların boş kalmasının sonucunda oluşan servet birikimine bağlı olarak sınıf ayrıcalıklarının belirmesi, ortaya çıkması durumu idi.

Bu ayrıcalık iki sınıf arasında büyük bir uçurum meydana getirdi. Bu uçurumlu ortamda servet sahipleri servetlerinden kaynaklanan güç-leri ile toplumsal hayatın bütün gelişmelerine yön vermeyi kendilerine mahsus bir ayrıcalık kabul ederlerken, zavallı yoksulların ellerinde baş kaldırmaktan ve baskılara karşı koymaktan başka bir çare kalmamıştı.

Bunun arkasından Komünizm geldi. Bu rejim insanlara lazım olan malların ortak olmasını, mülkiyetin ortadan kalkmasını ve sermayelerin yok edilmesini (onlara el konulmasını) savunuyordu. Bu sisteme göre toplumun her ferdi, ancak kendi emeği ile ürettiği ve nefsinde bulunan yetenekleri ile kazandığı kadar yarar sağlayabilecekti. Böylece servet ve varlık farkı, temelli ortadan kalkmış olacaktı. Yalnız bu sistem eski sistem zamanında hiç akla gelmeyecek bir bozukluk doğurdu. Bu bozukluk ise, ferdin irade özgürlüğünün ortadan kalkması, serbestliğinin yok olması idi. Oysa tabiat bunu reddediyor, yaratılış kanunu bunu onaylamıyordu. Tabiata baskı yapan, yaratılış kanunu ile çelişen bir sistemin de yaşaması tabi ki mümkün değildi.

Bununla birlikte (bu sistemde de) bozukluğun temel faktörü aynen yerinde duruyordu. Çünkü insan tabiatı ayrıcalığa, başkalarını geçmeye imkân tanımayan, kendisiyle öne geçme ve övünme ümidi olmayan bir işe şevkle atılmaz. [Ona mutlaka öne geçme ve övünme fırsatı tanınmalıdır.] Ayrıcalıklar ortadan kalkınca, işler de yok olmaya yüz tutar [artık hiç kimsede çalışma şevki kalmaz]. Bu da insanlığın mahvolması demektir. Komünistler buna çare aradılar. Buldukları çare bu ayrıcalıkları maddî olmayan onursal ve törensel amaçlara yöneltmek oldu. Ama sakınılan durum eskisi gibi tekrar geri geldi. Çünkü insan bu sembolik ayrıcalıkların gerçek olduğunu kabul etmezse, onlara boyun eğmez. Eğer onları gerçek kabul ederse, o alanlardaki ayrıcalık durumu tıpkı maddî ayrıcalıklarda olduğu gibi olur.

Demokrasi rejimi de içine düştüğü çürümeyi ve bozulmayı önlemek için çare aradı. Bulduğu

çare ise, yoğun bir propaganda aracılığı ile komünist rejimin bozukluğunu anlatmak, alışverişlerin ve ticaretlerin kârlarının büyük bir bölümünü alıp götüren ağır vergiler koymak oldu.

Ancak bu tedbirler onlara fayda sağlamadı. Çünkü muhaliflerinin rejimlerinde ortaya çıkan çürümüşlük, kendi sistemlerine hücum eden bozulmuşluğun yolunu tıkamıyordu. Kazançlarının büyük bir bölümünün hazineye gitmesi, azgınlara azgınlıklarına ve zulümlerine engel olamıyordu. Bu azgınlara, gayretlerini mal edinme aşamasından tekelleşme, hegemonya kurma ve servetlerin kendi aralarında dolaşması amacına kaydırdılar. Dolayısıyla servetler tekelleşme, hegemonya kurma, onlara el koyma yolu ile kazanılıyor ve onları yönetmek de onların maliki olmanın sonucu oluyordu.

Ne komünistler hastalığı tedavi edebildiler ve ne demokrasi rejimi yanlıları... Yarayı dağlamanın ötesinde, bir tedavi yok. Bunun yegane sebebi, insanlığın toplum için hedef olarak belirlediği "maddî hayattan yararlanma gayesi"nin daima fesat kutbunu gösteren bir pusulaya benziyor olmasıdır ki, ne tarafa dönse ve nereye konsa yönü değişmez.

İslâm'ın bu fesadın kökünü kesme konusundaki görüşü ise şudur: İslâm ilkönce, fıtratın yönelttiği bütün alanlarda ve konularda insanları serbest bırakmış; daha sonra vergi ve benzeri tedbirlerle fakirlerin hayat düzeyini yükseltmek ve israfı, savurganlığı, zenginleri normal ölçülerden uzaklaştıran gösterişi engelleyerek varlıklı sınıfın hayat düzeyini aşağı çekmekle de fakir ve zengin sınıfları birbirine yaklaştırmıştır. Sınıflar arası dengesizlikleri de tevhit inancı ve ahlâkla, bunların yanı sıra yüzleri maddî ayrıcalıklardan takva üstünlüğüne ve Allah katındaki bağışa talip olmaya çevirerek dengeye kavuşturmuştur. İşte yüce Allah şu ayetlerde bu amaca işaret ediyor: "Allah'tan O'nun lütuf ve keremini isteyin." (Nisâ, 33) "Allah katında en değerli olanınız, O'-ndan en çok korkanınızdır." (Hucurât, 13) "Allah'a koşun." (Zâriyât, 50)

Daha önce söylediğimiz gibi insanların yüzlerini yüce Allah'a yöneltmek, dünya hayatının maksatlarını gerçekleştirecek gerçek sebeplere ilgi göstermeyi beraberinde getirir. Yoksa hayatın ihtiyaçlarını kar-şılama konusunda aylaklık yapmaya, mutluluğu aramada tembelce davranmaya yol açmaz. Dolayısıyla "İslâm, tembellik ve insan hayatının ihtiyaçlarını karşılamada donukluk dinidir." diyenlerin sözü asılsız ve cahilce bir sözdür. Bu konuda söyleyeceklerimiz özetle bunlardır. Kitabımızın çeşitli inceleme yazılarında daha önce bu konu ile ilgili ayrıntılı açıklamalar yapılmıştır.

İnsanların hayattaki ayrıcalıkları elde etmedeki yetenek ve mizaç farklılıkları, tekvinî=varoluşsal olan doğal temellere dayanır. Bu tekvinî temellerin hayatın farklı aşamalarında kendi etkinliğini göstermesi kaçınılmazdır. Bildiğimiz kadarı ile en eski çağlardan günümüze kadar toplumların hayatı hep böyle gelip geçmiştir.

Eski dönemlerde güçlü fertler, zayıf kişileri köle ediniyorlar, onları arzuları ve istekleri doğrultusunda kullanıyorlardı. Bu kullanma hiçbir kayda ve şarta tâbi değildi. O zavallı zayıflar ise güçlülerin emirlerine boyun eğmekten başka bir şey yapamıyor, onların arzularını ve istediklerini karşılamaktan başka bir yol bulamıyorlardı. Fakat kalpleri öfke ve kinle dolu idi. Hep fırsat kolluyorlardı. İnsanlar uzun yüzyıllar boyunca böyle düzen içinde yaşadılar. Bu düzen ağılık biçiminde başladı ve zamanla krallığa ve imparatorluğa dönüştü.

Sonunda insanlar ardarda gerçekleştirdikleri ayaklanmalar sonunda bu zorba düzeni yıkmayı başardılar. Hükümet yetkililerini ve kralları toplumun yararı ve mutluluğu için ortaya konan anayasalara ve yasalara uymaya zorladılar. Böylece zorba iradelerin yönetimleri, diktatör rejimlerin egemenlikleri, görünüşte (sözde) son buldu. İnsanlar arasındaki sınıf farklılığı, her şeyin dizginlerini avuçlarında tutan hâkim sınıf ile yetkisi bunların elinde bulunan, (mal gibi alınıp satılan) köle ve mahkum yığınlar biçimindeki ikiye bölünme artık ortadan kalktı. Fakat fesat ağacı başka bir toprakta ve başka bir görüntüye bürünerek gelişmeye ve meyve vermeye devam etti; verdiği meyve yine aynı meyve oldu. Bu ise, malların bazı ellerde toplanması ve diğer avuçların boş kalmasının sonucunda oluşan servet birikimine bağlı olarak sıfat ayrıcalıklarının belirmesi, ortaya çıkması durumu idi.

Bu ayrıcalık iki sınıf arasında büyük bir uçurum meydana getirdi. Bu uçurumlu ortamda servet sahipleri servetlerinden kaynaklanan güç-leri ile toplumsal hayatın bütün gelişmelerine yön vermeyi kendilerine mahsus bir ayrıcalık kabul ederlerken, zavallı yoksulların ellerinde baş kaldırmaktan ve baskılara karşı koymaktan başka bir çare kalmamıştı.

Bunun arkasından Komünizm geldi. Bu rejim insanlara lazım olan malların ortak olmasını, mülkiyetin ortadan kalkmasını ve sermayelerin yok edilmesini (onlara el konulmasını) savunuyordu. Bu sisteme göre toplumun her ferdi, ancak kendi emeği ile ürettiği ve nefsinde bulunan yetenekleri ile kazandığı kadar yarar sağlayabilecekti. Böylece servet ve varlık farkı,

temelli ortadan kalkmış olacaktı. Yalnız bu sistem eski sistem zamanında hiç akla gelmeyecek bir bozukluk doğurdu. Bu bozukluk ise, ferdin irade özgürlüğünün ortadan kalkması, serbestliğinin yok olması idi. Oysa tabiat bunu reddediyor, yaratılış kanunu bunu onaylamıyordu. Tabiata baskı yapan, yaratılış kanunu ile çelişen bir sistemin de yaşaması tabi ki mümkün değildi.

Bununla birlikte (bu sistemde de) bozukluğun temel faktörü aynen yerinde duruyordu. Çünkü insan tabiatı ayrıcalığa, başkalarını geçmeye imkân tanımayan, kendisiyle öne geçme ve övünme ümidi olmayan bir işe şevkle atılmaz. [Ona mutlaka öne geçme ve övünme fırsatı tanınmalıdır.] Ayrıcalıklar ortadan kalkınca, işler de yok olmaya yüz tutar [artık hiç kimsede çalışma şevki kalmaz]. Bu da insanlığın mahvolması demektir. Komünistler buna çare aradılar. Buldukları çare bu ayrıcalıkları maddî olmayan onursal ve törensel amaçlara yöneltmek oldu. Ama sakınılan durum eskisi gibi tekrar geri geldi. Çünkü insan bu sembolik ayrıcalıkların gerçek olduğunu kabul etmezse, onlara boyun eğmez. Eğer onları gerçek kabul ederse, o alanlardaki ayrıcalık durumu tıpkı maddî ayrıcalıklarda olduğu gibi olur.

Demokrasi rejimi de içine düştüğü çürümeyi ve bozulmayı önlemek için çare aradı. Bulduğu çare ise, yoğun bir propaganda aracılığı ile komünist rejimin bozukluğunu anlatmak, alışverişlerin ve ticaretlerin kârlarının büyük bir bölümünü alıp götüren ağır vergiler koymak oldu. Ancak bu tedbirler onlara fayda sağlamadı. Çünkü muhaliflerinin rejimlerinde ortaya çıkan çürümüşlük, kendi sistemlerine hücum eden bozulmuşluğun yolunu tıkamıyordu. Kazançlarının büyük bir bölümünün hazineye gitmesi, azgınlara azgınlıklarına ve zulümlerine engel olamıyordu. Bu azgınlara, gayretlerini mal edinme aşamasından tekelleşme, hegemonya kurma ve servetlerin kendi aralarında dolaşması amacına kaydırdılar. Dolayısıyla servetler tekelleşme, hegemonya kurma, onlara el koyma yolu ile kazanılıyor ve onları yönetmek de onların maliki olmanın sonucu oluyordu.

Ne komünistler hastalığı tedavi edebildiler ve ne demokrasi rejimi yanlıları... Yarayı dağlamanın ötesinde, bir tedavi yok. Bunun yegane sebebi, insanlığın toplum için hedef olarak belirlediği "maddî hayattan yararlanma gayesi"nin daima fesat kutbunu gösteren bir pusulaya benziyor olmasıdır ki, ne tarafa dönse ve nereye konsa yönü değişmez.

İslâm'ın bu fesadın kökünü kesme konusundaki görüşü ise şudur: İslâm ilkönce, fitratın yönelttiği bütün alanlarda ve konularda insanları serbest bırakmış; daha sonra vergi ve benzeri

tedbirlerle fakirlerin hayat düzeyini yükseltmek ve israfı, savurganlığı, zenginleri normal ölçülerden uzaklaştıran gösterişi engelleyerek varlıklı sınıfın hayat düzeyini aşağı çekmekle de fakir ve zengin sınıfları birbirine yaklaştırmıştır. Sınıflar arası dengesizlikleri de tevhit inancı ve ahlâkla, bunların yanı sıra yüzleri maddî ayrıcalıklardan takva üstünlüğüne ve Allah katındaki bağışa talip olmaya çevirerek dengeye kavuşturmuştur. İşte yüce Allah şu ayetlerde bu amaca işaret ediyor: "Allah'tan O'nun lütuf ve keremini isteyin." (Nisâ, 33) "Allah katında en değerli olanınız, O-'ndan en çok korkanınızdır." (Hucurât, 13) "Allah'a koşun." (Zâriyât, 50)

Daha önce söylediğimiz gibi insanların yüzlerini yüce Allah'a yöneltmek, dünya hayatının maksatlarını gerçekleştirecek gerçek sebeplere ilgi göstermeyi beraberinde getirir. Yoksa hayatın ihtiyaçlarını kar-şılama konusunda aylaklık yapmaya, mutluluğu aramada tembelce davranmaya yol açmaz. Dolayısıyla "İslâm, tembellik ve insan hayatının ihtiyaçlarını karşılamada donukluk dinidir." diyenlerin sözü asılsız ve cahilce bir sözdür. Bu konuda söyleyeceklerimiz özetle bunlardır. Kitabımızın çeşitli inceleme yazılarında daha önce bu konu ile ilgili ayrıntılı açıklamalar yapılmıştır.

BİR KUR'AN GERÇEĞİ ÜZERİNE

İnsanların hayattaki ayrıcalıkları elde etmedeki yetenek ve mizaç farklılıkları, tekvinî=varoluşsal olan doğal temellere dayanır. Bu tekvinî temellerin hayatın farklı aşamalarında kendi etkinliğini göstermesi kaçınılmazdır. Bildiğimiz kadarı ile en eski çağlardan günümüze kadar toplumların hayatı hep böyle gelip geçmiştir.

Eski dönemlerde güçlü fertler, zayıf kişileri köle ediniyorlar, onları arzuları ve istekleri doğrultusunda kullanıyorlardı. Bu kullanma hiçbir kayda ve şarta tâbi değildi. O zavallı zayıflar ise güçlülerin emirlerine boyun eğmekten başka bir şey yapamıyor, onların arzularını ve istediklerini karşılamaktan başka bir yol bulamıyorlardı. Fakat kalpleri öfke ve kinle dolu idi. Hep fırsat kolluyorlardı. İnsanlar uzun yüzyıllar boyunca böyle düzen içinde yaşadılar. Bu düzen ağalık biçiminde başladı ve zamanla krallığa ve imparatorluğa dönüştü.

Sonunda insanlar ardarda gerçekleştirdikleri ayaklanmalar sonunda bu zorba düzeni yıkmayı başardılar. Hükümet yetkililerini ve kralları toplumun yararı ve mutluluğu için ortaya konan anayasalara ve yasalara uymaya zorladılar. Böylece zorba iradelerin yönetimleri, diktatör

rejimlerin egemenlikleri, görünüşte (sözde) son buldu. İnsanlar arasındaki sınıf farklılığı, her şeyin dizginlerini avuçlarında tutan hâkim sınıf ile yetkisi bunların elinde bulunan, (mal gibi alınıp satılan) köle ve mahkum yığınlar biçimindeki ikiye bölünme artık ortadan kalktı. Fakat fesat ağacı başka bir toprakta ve başka bir görüntüye bürünerek gelişmeye ve meyve vermeye devam etti; verdiği meyve yine aynı meyve oldu. Bu ise, malların bazı ellerde toplanması ve diğer avuçların boş kalmasının sonucunda oluşan servet birikimine bağlı olarak sınıf ayrıcalıklarının belirmesi, ortaya çıkması durumu idi.

Bu ayrıcalık iki sınıf arasında büyük bir uçurum meydana getirdi. Bu uçurumlu ortamda servet sahipleri servetlerinden kaynaklanan güç-leri ile toplumsal hayatın bütün gelişmelerine yön vermeyi kendilerine mahsus bir ayrıcalık kabul ederlerken, zavallı yoksulların ellerinde baş kaldırmaktan ve baskılara karşı koymaktan başka bir çare kalmamıştı.

Bunun arkasından Komünizm geldi. Bu rejim insanlara lazım olan malların ortak olmasını, mülkiyetin ortadan kalkmasını ve sermayelerin yok edilmesini (onlara el konulmasını) savunuyordu. Bu sisteme göre toplumun her ferdi, ancak kendi emeği ile ürettiği ve nefsinde bulunan yetenekleri ile kazandığı kadar yarar sağlayabilecekti. Böylece servet ve varlık farkı, temelli ortadan kalkmış olacaktı. Yalnız bu sistem eski sistem zamanında hiç akla gelmeyecek bir bozukluk doğurdu. Bu bozukluk ise, ferdin irade özgürlüğünün ortadan kalkması, serbestliğinin yok olması idi. Oysa tabiat bunu reddediyor, yaratılış kanunu bunu onaylamıyordu. Tabiata baskı yapan, yaratılış kanunu ile çelişen bir sistemin de yaşaması tabi ki mümkün değildi.

Bununla birlikte (bu sistemde de) bozukluğun temel faktörü aynen yerinde duruyordu. Çünkü insan tabiatı ayrıcalığa, başkalarını geçmeye imkân tanımayan, kendisiyle öne geçme ve övünme ümidi olmayan bir işe şevkle atılmaz. [Ona mutlaka öne geçme ve övünme fırsatı tanınmalıdır.] Ayrıcalıklar ortadan kalkınca, işler de yok olmaya yüz tutar [artık hiç kimsede çalışma şevki kalmaz]. Bu da insanlığın mahvolması demektir. Komünistler buna çare aradılar. Buldukları çare bu ayrıcalıkları maddî olmayan onursal ve törensel amaçlara yöneltmek oldu. Ama sakınılan durum eskisi gibi tekrar geri geldi. Çünkü insan bu sembolik ayrıcalıkların gerçek olduğunu kabul etmezse, onlara boyun eğmez. Eğer onları gerçek kabul ederse, o alanlardaki ayrıcalık durumu tıpkı maddî ayrıcalıklarda olduğu gibi olur.

Demokrasi rejimi de içine düştüğü çürümeyi ve bozulmayı önlemek için çare aradı. Bulduğu

çare ise, yoğun bir propaganda aracılığı ile komünist rejimin bozukluğunu anlatmak, alışverişlerin ve ticaretlerin kârlarının büyük bir bölümünü alıp götüren ağır vergiler koymak oldu.

Ancak bu tedbirler onlara fayda sağlamadı. Çünkü muhaliflerinin rejimlerinde ortaya çıkan çürümüşlük, kendi sistemlerine hücum eden bozulmuşluğun yolunu tıkamıyordu. Kazançlarının büyük bir bölümünün hazineye gitmesi, azgınlara azgınlıklarına ve zulümlerine engel olamıyordu. Bu azgınlara, gayretlerini mal edinme aşamasından tekelleşme, hegemonya kurma ve servetlerin kendi aralarında dolaşması amacına kaydırdılar. Dolayısıyla servetler tekelleşme, hegemonya kurma, onlara el koyma yolu ile kazanılıyor ve onları yönetmek de onların maliki olmanın sonucu oluyordu.

Ne komünistler hastalığı tedavi edebildiler ve ne demokrasi rejimi yanlıları... Yarayı dağlamanın ötesinde, bir tedavi yok. Bunun yegane sebebi, insanlığın toplum için hedef olarak belirlediği "maddî hayattan yararlanma gayesi"nin daima fesat kutbunu gösteren bir pusulaya benziyor olmasıdır ki, ne tarafa dönse ve nereye konsa yönü değişmez.

İslâm'ın bu fesadın kökünü kesme konusundaki görüşü ise şudur: İslâm ilkönce, fıtratın yönelttiği bütün alanlarda ve konularda insanları serbest bırakmış; daha sonra vergi ve benzeri tedbirlerle fakirlerin hayat düzeyini yükseltmek ve israfı, savurganlığı, zenginleri normal ölçülerden uzaklaştıran gösterişi engelleyerek varlıklı sınıfın hayat düzeyini aşağı çekmekle de fakir ve zengin sınıfları birbirine yaklaştırmıştır. Sınıflar arası dengesizlikleri de tevhit inancı ve ahlâkla, bunların yanı sıra yüzleri maddî ayrıcalıklardan takva üstünlüğüne ve Allah katındaki bağışa talip olmaya çevirerek dengeye kavuşturmuştur. İşte yüce Allah şu ayetlerde bu amaca işaret ediyor: "Allah'tan O'nun lütuf ve keremini isteyin." (Nisâ, 33) "Allah katında en değerli olanınız, O'-ndan en çok korkanınızdır." (Hucurât, 13) "Allah'a koşun." (Zâriyât, 50)

Daha önce söylediğimiz gibi insanların yüzlerini yüce Allah'a yöneltmek, dünya hayatının maksatlarını gerçekleştirecek gerçek sebeplere ilgi göstermeyi beraberinde getirir. Yoksa hayatın ihtiyaçlarını kar-şılama konusunda aylaklık yapmaya, mutluluğu aramada tembelce davranmaya yol açmaz. Dolayısıyla "İslâm, tembellik ve insan hayatının ihtiyaçlarını karşılamada donukluk dinidir." diyenlerin sözü asılsız ve cahilce bir sözdür. Bu konuda söyleyeceklerimiz özetle bunlardır. Kitabımızın çeşitli inceleme yazılarında daha önce bu konu ile ilgili ayrıntılı açıklamalar yapılmıştır.

İnsanların hayattaki ayrıcalıkları elde etmedeki yetenek ve mizaç farklılıkları, tekvinî=varoluşsal olan doğal temellere dayanır. Bu tekvinî temellerin hayatın farklı aşamalarında kendi etkinliğini göstermesi kaçınılmazdır. Bildiğimiz kadarı ile en eski çağlardan günümüze kadar toplumların hayatı hep böyle gelip geçmiştir.

Eski dönemlerde güçlü fertler, zayıf kişileri köle ediniyorlar, onları arzuları ve istekleri doğrultusunda kullanıyorlardı. Bu kullanma hiçbir kayda ve şarta tâbi değildi. O zavallı zayıflar ise güçlülerin emirlerine boyun eğmekten başka bir şey yapamıyor, onların arzularını ve istediklerini karşılamaktan başka bir yol bulamıyorlardı. Fakat kalpleri öfke ve kinle dolu idi. Hep fırsat kolluyorlardı. İnsanlar uzun yüzyıllar boyunca böyle düzen içinde yaşadılar. Bu düzen ağılık biçiminde başladı ve zamanla krallığa ve imparatorluğa dönüştü.

Sonunda insanlar ardarda gerçekleştirdikleri ayaklanmalar sonunda bu zorba düzeni yıkmayı başardılar. Hükümet yetkililerini ve kralları toplumun yararı ve mutluluğu için ortaya konan anayasalara ve yasalara uymaya zorladılar. Böylece zorba iradelerin yönetimleri, diktatör rejimlerin egemenlikleri, görünüşte (sözde) son buldu. İnsanlar arasındaki sınıf farklılığı, her şeyin dizginlerini avuçlarında tutan hâkim sınıf ile yetkisi bunların elinde bulunan, (mal gibi alınıp satılan) köle ve mahkum yığınlar biçimindeki ikiye bölünme artık ortadan kalktı. Fakat fesat ağacı başka bir toprakta ve başka bir görüntüye bürünerek gelişmeye ve meyve vermeye devam etti; verdiği meyve yine aynı meyve oldu. Bu ise, malların bazı ellerde toplanması ve diğer avuçların boş kalmasının sonucunda oluşan servet birikimine bağlı olarak sıfat ayrıcalıklarının belirmesi, ortaya çıkması durumu idi.

Bu ayrıcalık iki sınıf arasında büyük bir uçurum meydana getirdi. Bu uçurumlu ortamda servet sahipleri servetlerinden kaynaklanan güç-leri ile toplumsal hayatın bütün gelişmelerine yön vermeyi kendilerine mahsus bir ayrıcalık kabul ederlerken, zavallı yoksulların ellerinde baş kaldırmaktan ve baskılara karşı koymaktan başka bir çare kalmamıştı.

Bunun arkasından Komünizm geldi. Bu rejim insanlara lazım olan malların ortak olmasını, mülkiyetin ortadan kalkmasını ve sermayelerin yok edilmesini (onlara el konulmasını) savunuyordu. Bu sisteme göre toplumun her ferdi, ancak kendi emeği ile ürettiği ve nefsinde bulunan yetenekleri ile kazandığı kadar yarar sağlayabilecekti. Böylece servet ve varlık farkı,

temelli ortadan kalkmış olacaktı. Yalnız bu sistem eski sistem zamanında hiç akla gelmeyecek bir bozukluk doğurdu. Bu bozukluk ise, ferdin irade özgürlüğünün ortadan kalkması, serbestliğinin yok olması idi. Oysa tabiat bunu reddediyor, yaratılış kanunu bunu onaylamıyordu. Tabiata baskı yapan, yaratılış kanunu ile çelişen bir sistemin de yaşaması tabi ki mümkün değildi.

Bununla birlikte (bu sistemde de) bozukluğun temel faktörü aynen yerinde duruyordu. Çünkü insan tabiatı ayrıcalığa, başkalarını geçmeye imkân tanımayan, kendisiyle öne geçme ve övünme ümidi olmayan bir işe şevkle atılmaz. [Ona mutlaka öne geçme ve övünme fırsatı tanınmalıdır.] Ayrıcalıklar ortadan kalkınca, işler de yok olmaya yüz tutar [artık hiç kimsede çalışma şevki kalmaz]. Bu da insanlığın mahvolması demektir. Komünistler buna çare aradılar. Buldukları çare bu ayrıcalıkları maddî olmayan onursal ve törensel amaçlara yöneltmek oldu. Ama sakınılan durum eskisi gibi tekrar geri geldi. Çünkü insan bu sembolik ayrıcalıkların gerçek olduğunu kabul etmezse, onlara boyun eğmez. Eğer onları gerçek kabul ederse, o alanlardaki ayrıcalık durumu tıpkı maddî ayrıcalıklarda olduğu gibi olur.

Demokrasi rejimi de içine düştüğü çürümeyi ve bozulmayı önlemek için çare aradı. Bulduğu çare ise, yoğun bir propaganda aracılığı ile komünist rejimin bozukluğunu anlatmak, alışverişlerin ve ticaretlerin kârlarının büyük bir bölümünü alıp götüren ağır vergiler koymak oldu. Ancak bu tedbirler onlara fayda sağlamadı. Çünkü muhaliflerinin rejimlerinde ortaya çıkan çürümüşlük, kendi sistemlerine hücum eden bozulmuşluğun yolunu tıkamıyordu. Kazançlarının büyük bir bölümünün hazineye gitmesi, azgınlara azgınlıklarına ve zulümlerine engel olamıyordu. Bu azgınlara, gayretlerini mal edinme aşamasından tekelleşme, hegemonya kurma ve servetlerin kendi aralarında dolaşması amacına kaydırdılar. Dolayısıyla servetler tekelleşme, hegemonya kurma, onlara el koyma yolu ile kazanılıyor ve onları yönetmek de onların maliki olmanın sonucu oluyordu.

Ne komünistler hastalığı tedavi edebildiler ve ne demokrasi rejimi yanlıları... Yarayı dağlayanın ötesinde, bir tedavi yok. Bunun yegane sebebi, insanlığın toplum için hedef olarak belirlediği "maddî hayattan yararlanma gayesi"nin daima fesat kutbunu gösteren bir pusulaya benziyor olmasıdır ki, ne tarafa dönse ve nereye konsa yönü değişmez.

İslâm'ın bu fesadın kökünü kesme konusundaki görüşü ise şudur: İslâm ilkönce, fitratın yönelttiği bütün alanlarda ve konularda insanları serbest bırakmış; daha sonra vergi ve benzeri

tedbirlerle fakirlerin hayat düzeyini yükseltmek ve israfı, savurganlığı, zenginleri normal ölçülerden uzaklaştıran gösterişi engelleyerek varlıklı sınıfın hayat düzeyini aşağı çekmekle de fakir ve zengin sınıfları birbirine yaklaştırmıştır. Sınıflar arası dengesizlikleri de tevhit inancı ve ahlâkla, bunların yanı sıra yüzleri maddî ayrıcalıklardan takva üstünlüğüne ve Allah katındaki bağışa talip olmaya çevirerek dengeye kavuşturmuştur. İşte yüce Allah şu ayetlerde bu amaca işaret ediyor: "Allah'tan O'nun lütuf ve keremini isteyin." (Nisâ, 33) "Allah katında en değerli olanınız, O-'ndan en çok korkanınızdır." (Hucurât, 13) "Allah'a koşun." (Zâriyât, 50)

Daha önce söylediğimiz gibi insanların yüzlerini yüce Allah'a yöneltmek, dünya hayatının maksatlarını gerçekleştirecek gerçek sebeplere ilgi göstermeyi beraberinde getirir. Yoksa hayatın ihtiyaçlarını kar-şılama konusunda aylaklık yapmaya, mutluluğu aramada tembelce davranmaya yol açmaz. Dolayısıyla "İslâm, tembellik ve insan hayatının ihtiyaçlarını karşılamada donukluk dinidir." diyenlerin sözü asılsız ve cahilce bir sözdür. Bu konuda söyleyeceklerimiz özetle bunlardır. Kitabımızın çeşitli inceleme yazılarında daha önce bu konu ile ilgili ayrıntılı açıklamalar yapılmıştır.

BİR KUR'AN GERÇEĞİ ÜZERİNE

İnsanların hayattaki ayrıcalıkları elde etmedeki yetenek ve mizaç farklılıkları, tekvinî=varoluşsal olan doğal temellere dayanır. Bu tekvinî temellerin hayatın farklı aşamalarında kendi etkinliğini göstermesi kaçınılmazdır. Bildiğimiz kadarı ile en eski çağlardan günümüze kadar toplumların hayatı hep böyle gelip geçmiştir.

Eski dönemlerde güçlü fertler, zayıf kişileri köle ediniyorlar, onları arzuları ve istekleri doğrultusunda kullanıyorlardı. Bu kullanma hiçbir kayda ve şarta tâbi değildi. O zavallı zayıflar ise güçlülerin emirlerine boyun eğmekten başka bir şey yapamıyor, onların arzularını ve istediklerini karşılamaktan başka bir yol bulamıyorlardı. Fakat kalpleri öfke ve kinle dolu idi. Hep fırsat kolluyorlardı. İnsanlar uzun yüzyıllar boyunca böyle düzen içinde yaşadılar. Bu düzen ağalık biçiminde başladı ve zamanla krallığa ve imparatorluğa dönüştü.

Sonunda insanlar ardarda gerçekleştirdikleri ayaklanmalar sonunda bu zorba düzeni yıkmayı başardılar. Hükümet yetkililerini ve kralları toplumun yararı ve mutluluğu için ortaya konan anayasalara ve yasalara uymaya zorladılar. Böylece zorba iradelerin yönetimleri, diktatör

rejimlerin egemenlikleri, görünüşte (sözde) son buldu. İnsanlar arasındaki sınıf farklılığı, her şeyin dizginlerini avuçlarında tutan hâkim sınıf ile yetkisi bunların elinde bulunan, (mal gibi alınıp satılan) köle ve mahkum yığınlar biçimindeki ikiye bölünme artık ortadan kalktı. Fakat fesat ağacı başka bir toprakta ve başka bir görüntüye bürünerek gelişmeye ve meyve vermeye devam etti; verdiği meyve yine aynı meyve oldu. Bu ise, malların bazı ellerde toplanması ve diğer avuçların boş kalmasının sonucunda oluşan servet birikimine bağlı olarak sınıf ayrıcalıklarının belirmesi, ortaya çıkması durumu idi.

Bu ayrıcalık iki sınıf arasında büyük bir uçurum meydana getirdi. Bu uçurumlu ortamda servet sahipleri servetlerinden kaynaklanan güç-leri ile toplumsal hayatın bütün gelişmelerine yön vermeyi kendilerine mahsus bir ayrıcalık kabul ederlerken, zavallı yoksulların ellerinde baş kaldırmaktan ve baskılara karşı koymaktan başka bir çare kalmamıştı.

Bunun arkasından Komünizm geldi. Bu rejim insanlara lazım olan malların ortak olmasını, mülkiyetin ortadan kalkmasını ve sermayelerin yok edilmesini (onlara el konulmasını) savunuyordu. Bu sisteme göre toplumun her ferdi, ancak kendi emeği ile ürettiği ve nefsinde bulunan yetenekleri ile kazandığı kadar yarar sağlayabilecekti. Böylece servet ve varlık farkı, temelli ortadan kalkmış olacaktı. Yalnız bu sistem eski sistem zamanında hiç akla gelmeyecek bir bozukluk doğurdu. Bu bozukluk ise, ferdin irade özgürlüğünün ortadan kalkması, serbestliğinin yok olması idi. Oysa tabiat bunu reddediyor, yaratılış kanunu bunu onaylamıyordu. Tabiata baskı yapan, yaratılış kanunu ile çelişen bir sistemin de yaşaması tabi ki mümkün değildi.

Bununla birlikte (bu sistemde de) bozukluğun temel faktörü aynen yerinde duruyordu. Çünkü insan tabiatı ayrıcalığa, başkalarını geçmeye imkân tanımayan, kendisiyle öne geçme ve övünme ümidi olmayan bir işe şevkle atılmaz. [Ona mutlaka öne geçme ve övünme fırsatı tanınmalıdır.] Ayrıcalıklar ortadan kalkınca, işler de yok olmaya yüz tutar [artık hiç kimsede çalışma şevki kalmaz]. Bu da insanlığın mahvolması demektir. Komünistler buna çare aradılar. Buldukları çare bu ayrıcalıkları maddî olmayan onursal ve törensel amaçlara yöneltmek oldu. Ama sakınılan durum eskisi gibi tekrar geri geldi. Çünkü insan bu sembolik ayrıcalıkların gerçek olduğunu kabul etmezse, onlara boyun eğmez. Eğer onları gerçek kabul ederse, o alanlardaki ayrıcalık durumu tıpkı maddî ayrıcalıklarda olduğu gibi olur.

Demokrasi rejimi de içine düştüğü çürümeyi ve bozulmayı önlemek için çare aradı. Bulduğu

çare ise, yoğun bir propaganda aracılığı ile komünist rejimin bozukluğunu anlatmak, alışverişlerin ve ticaretlerin kârlarının büyük bir bölümünü alıp götüren ağır vergiler koymak oldu.

Ancak bu tedbirler onlara fayda sağlamadı. Çünkü muhaliflerinin rejimlerinde ortaya çıkan çürümüşlük, kendi sistemlerine hücum eden bozulmuşluğun yolunu tıkamıyordu. Kazançlarının büyük bir bölümünün hazineye gitmesi, azgınlara azgınlıklarına ve zulümlerine engel olamıyordu. Bu azgınlara, gayretlerini mal edinme aşamasından tekelleşme, hegemonya kurma ve servetlerin kendi aralarında dolaşması amacına kaydırdılar. Dolayısıyla servetler tekelleşme, hegemonya kurma, onlara el koyma yolu ile kazanılıyor ve onları yönetmek de onların maliki olmanın sonucu oluyordu.

Ne komünistler hastalığı tedavi edebildiler ve ne demokrasi rejimi yanlıları... Yarayı dağlamanın ötesinde, bir tedavi yok. Bunun yegane sebebi, insanlığın toplum için hedef olarak belirlediği "maddî hayattan yararlanma gayesi"nin daima fesat kutbunu gösteren bir pusulaya benziyor olmasıdır ki, ne tarafa dönse ve nereye konsa yönü değişmez.

İslâm'ın bu fesadın kökünü kesme konusundaki görüşü ise şudur: İslâm ilkönce, fitratın yönelttiği bütün alanlarda ve konularda insanları serbest bırakmış; daha sonra vergi ve benzeri tedbirlerle fakirlerin hayat düzeyini yükseltmek ve israfı, savurganlığı, zenginleri normal ölçülerden uzaklaştıran gösterişi engelleyerek varlıklı sınıfın hayat düzeyini aşağı çekmekle de fakir ve zengin sınıfları birbirine yaklaştırmıştır. Sınıflar arası dengesizlikleri de tevhit inancı ve ahlâkla, bunların yanı sıra yüzleri maddî ayrıcalıklardan takva üstünlüğüne ve Allah katındaki bağışa talip olmaya çevirerek dengeye kavuşturmuştur. İşte yüce Allah şu ayetlerde bu amaca işaret ediyor: "Allah'tan O'nun lütuf ve keremini isteyin." (Nisâ, 33) "Allah katında en değerli olanınız, O'-ndan en çok korkanınızdır." (Hucurât, 13) "Allah'a koşun." (Zâriyât, 50)

Daha önce söylediğimiz gibi insanların yüzlerini yüce Allah'a yöneltmek, dünya hayatının maksatlarını gerçekleştirecek gerçek sebeplere ilgi göstermeyi beraberinde getirir. Yoksa hayatın ihtiyaçlarını kar-şılama konusunda aylaklık yapmaya, mutluluğu aramada tembelce davranmaya yol açmaz. Dolayısıyla "İslâm, tembellik ve insan hayatının ihtiyaçlarını karşılamada donukluk dinidir." diyenlerin sözü asılsız ve cahilce bir sözdür. Bu konuda söyleyeceklerimiz özetle bunlardır. Kitabımızın çeşitli inceleme yazılarında daha önce bu konu ile ilgili ayrıntılı açıklamalar yapılmıştır.

İnsanların hayattaki ayrıcalıkları elde etmedeki yetenek ve mizaç farklılıkları, tekvinî=varoluşsal olan doğal temellere dayanır. Bu tekvinî temellerin hayatın farklı aşamalarında kendi etkinliğini göstermesi kaçınılmazdır. Bildiğimiz kadarı ile en eski çağlardan günümüze kadar toplumların hayatı hep böyle gelip geçmiştir.

Eski dönemlerde güçlü fertler, zayıf kişileri köle ediniyorlar, onları arzuları ve istekleri doğrultusunda kullanıyorlardı. Bu kullanma hiçbir kayda ve şarta tâbi değildi. O zavallı zayıflar ise güçlülerin emirlerine boyun eğmekten başka bir şey yapamıyor, onların arzularını ve istediklerini karşılamaktan başka bir yol bulamıyorlardı. Fakat kalpleri öfke ve kinle dolu idi. Hep fırsat kolluyorlardı. İnsanlar uzun yüzyıllar boyunca böyle düzen içinde yaşadılar. Bu düzen ağılık biçiminde başladı ve zamanla krallığa ve imparatorluğa dönüştü.

Sonunda insanlar ardarda gerçekleştirdikleri ayaklanmalar sonunda bu zorba düzeni yıkmayı başardılar. Hükümet yetkililerini ve kralları toplumun yararı ve mutluluğu için ortaya konan anayasalara ve yasalara uymaya zorladılar. Böylece zorba iradelerin yönetimleri, diktatör rejimlerin egemenlikleri, görünüşte (sözde) son buldu. İnsanlar arasındaki sınıf farklılığı, her şeyin dizginlerini avuçlarında tutan hâkim sınıf ile yetkisi bunların elinde bulunan, (mal gibi alınıp satılan) köle ve mahkum yığınlar biçimindeki ikiye bölünme artık ortadan kalktı. Fakat fesat ağacı başka bir toprakta ve başka bir görüntüye bürünerek gelişmeye ve meyve vermeye devam etti; verdiği meyve yine aynı meyve oldu. Bu ise, malların bazı ellerde toplanması ve diğer avuçların boş kalmasının sonucunda oluşan servet birikimine bağlı olarak sıfat ayrıcalıklarının belirmesi, ortaya çıkması durumu idi.

Bu ayrıcalık iki sınıf arasında büyük bir uçurum meydana getirdi. Bu uçurumlu ortamda servet sahipleri servetlerinden kaynaklanan güç-leri ile toplumsal hayatın bütün gelişmelerine yön vermeyi kendilerine mahsus bir ayrıcalık kabul ederlerken, zavallı yoksulların ellerinde baş kaldırmaktan ve baskılara karşı koymaktan başka bir çare kalmamıştı.

Bunun arkasından Komünizm geldi. Bu rejim insanlara lazım olan malların ortak olmasını, mülkiyetin ortadan kalkmasını ve sermayelerin yok edilmesini (onlara el konulmasını) savunuyordu. Bu sisteme göre toplumun her ferdi, ancak kendi emeği ile ürettiği ve nefsinde bulunan yetenekleri ile kazandığı kadar yarar sağlayabilecekti. Böylece servet ve varlık farkı,

temelli ortadan kalkmış olacaktı. Yalnız bu sistem eski sistem zamanında hiç akla gelmeyecek bir bozukluk doğurdu. Bu bozukluk ise, ferdin irade özgürlüğünün ortadan kalkması, serbestliğinin yok olması idi. Oysa tabiat bunu reddediyor, yaratılış kanunu bunu onaylamıyordu. Tabiata baskı yapan, yaratılış kanunu ile çelişen bir sistemin de yaşaması tabi ki mümkün değildi.

Bununla birlikte (bu sistemde de) bozukluğun temel faktörü aynen yerinde duruyordu. Çünkü insan tabiatı ayrıcalığa, başkalarını geçmeye imkân tanımayan, kendisiyle öne geçme ve övünme ümidi olmayan bir işe şevkle atılmaz. [Ona mutlaka öne geçme ve övünme fırsatı tanınmalıdır.] Ayrıcalıklar ortadan kalkınca, işler de yok olmaya yüz tutar [artık hiç kimsede çalışma şevki kalmaz]. Bu da insanlığın mahvolması demektir. Komünistler buna çare aradılar. Buldukları çare bu ayrıcalıkları maddî olmayan onursal ve törensel amaçlara yöneltmek oldu. Ama sakınılan durum eskisi gibi tekrar geri geldi. Çünkü insan bu sembolik ayrıcalıkların gerçek olduğunu kabul etmezse, onlara boyun eğmez. Eğer onları gerçek kabul ederse, o alanlardaki ayrıcalık durumu tıpkı maddî ayrıcalıklarda olduğu gibi olur.

Demokrasi rejimi de içine düştüğü çürümeyi ve bozulmayı önlemek için çare aradı. Bulduğu çare ise, yoğun bir propaganda aracılığı ile komünist rejimin bozukluğunu anlatmak, alışverişlerin ve ticaretlerin kârlarının büyük bir bölümünü alıp götüren ağır vergiler koymak oldu. Ancak bu tedbirler onlara fayda sağlamadı. Çünkü muhaliflerinin rejimlerinde ortaya çıkan çürümüşlük, kendi sistemlerine hücum eden bozulmuşluğun yolunu tıkamıyordu. Kazançlarının büyük bir bölümünün hazineye gitmesi, azgınlara azgınlıklarına ve zulümlerine engel olamıyordu. Bu azgınlara, gayretlerini mal edinme aşamasından tekelleşme, hegemonya kurma ve servetlerin kendi aralarında dolaşması amacına kaydırdılar. Dolayısıyla servetler tekelleşme, hegemonya kurma, onlara el koyma yolu ile kazanılıyor ve onları yönetmek de onların maliki olmanın sonucu oluyordu.

Ne komünistler hastalığı tedavi edebildiler ve ne demokrasi rejimi yanlıları... Yarayı dağlayanın ötesinde, bir tedavi yok. Bunun yegane sebebi, insanlığın toplum için hedef olarak belirlediği "maddî hayattan yararlanma gayesi"nin daima fesat kutbunu gösteren bir pusulaya benziyor olmasıdır ki, ne tarafa dönse ve nereye konsa yönü değişmez.

İslâm'ın bu fesadın kökünü kesme konusundaki görüşü ise şudur: İslâm ilkönce, fitratın yönelttiği bütün alanlarda ve konularda insanları serbest bırakmış; daha sonra vergi ve benzeri

tedbirlerle fakirlerin hayat düzeyini yükseltmek ve israfı, savurganlığı, zenginleri normal ölçülerden uzaklaştıran gösterişi engelleyerek varlıklı sınıfın hayat düzeyini aşağı çekmekle de fakir ve zengin sınıfları birbirine yaklaştırmıştır. Sınıflar arası dengesizlikleri de tevhit inancı ve ahlâkla, bunların yanı sıra yüzleri maddî ayrıcalıklardan takva üstünlüğüne ve Allah katındaki bağışa talip olmaya çevirerek dengeye kavuşturmuştur. İşte yüce Allah şu ayetlerde bu amaca işaret ediyor: "Allah'tan O'nun lütuf ve keremini isteyin." (Nisâ, 33) "Allah katında en değerli olanınız, O-'ndan en çok korkanınızdır." (Hucurât, 13) "Allah'a koşun." (Zâriyât, 50)

Daha önce söylediğimiz gibi insanların yüzlerini yüce Allah'a yöneltmek, dünya hayatının maksatlarını gerçekleştirecek gerçek sebeplere ilgi göstermeyi beraberinde getirir. Yoksa hayatın ihtiyaçlarını kar-şılama konusunda aylaklık yapmaya, mutluluğu aramada tembelce davranmaya yol açmaz. Dolayısıyla "İslâm, tembellik ve insan hayatının ihtiyaçlarını karşılamada donukluk dinidir." diyenlerin sözü asılsız ve cahilce bir sözdür. Bu konuda söyleyeceklerimiz özetle bunlardır. Kitabımızın çeşitli inceleme yazılarında daha önce bu konu ile ilgili ayrıntılı açıklamalar yapılmıştır.

BİR KUR'AN GERÇEĞİ ÜZERİNE

İnsanların hayattaki ayrıcalıkları elde etmedeki yetenek ve mizaç farklılıkları, tekvinî=varoluşsal olan doğal temellere dayanır. Bu tekvinî temellerin hayatın farklı aşamalarında kendi etkinliğini göstermesi kaçınılmazdır. Bildiğimiz kadarı ile en eski çağlardan günümüze kadar toplumların hayatı hep böyle gelip geçmiştir.

Eski dönemlerde güçlü fertler, zayıf kişileri köle ediniyorlar, onları arzuları ve istekleri doğrultusunda kullanıyorlardı. Bu kullanma hiçbir kayda ve şarta tâbi değildi. O zavallı zayıflar ise güçlülerin emirlerine boyun eğmekten başka bir şey yapamıyor, onların arzularını ve istediklerini karşılamaktan başka bir yol bulamıyorlardı. Fakat kalpleri öfke ve kinle dolu idi. Hep fırsat kolluyorlardı. İnsanlar uzun yüzyıllar boyunca böyle düzen içinde yaşadılar. Bu düzen ağalık biçiminde başladı ve zamanla krallığa ve imparatorluğa dönüştü.

Sonunda insanlar ardarda gerçekleştirdikleri ayaklanmalar sonunda bu zorba düzeni yıkmayı başardılar. Hükümet yetkililerini ve kralları toplumun yararı ve mutluluğu için ortaya konan anayasalara ve yasalara uymaya zorladılar. Böylece zorba iradelerin yönetimleri, diktatör

rejimlerin egemenlikleri, görünüşte (sözde) son buldu. İnsanlar arasındaki sınıf farklılığı, her şeyin dizginlerini avuçlarında tutan hâkim sınıf ile yetkisi bunların elinde bulunan, (mal gibi alınıp satılan) köle ve mahkum yığınlar biçimindeki ikiye bölünme artık ortadan kalktı. Fakat fesat ağacı başka bir toprakta ve başka bir görüntüye bürünerek gelişmeye ve meyve vermeye devam etti; verdiği meyve yine aynı meyve oldu. Bu ise, malların bazı ellerde toplanması ve diğer avuçların boş kalmasının sonucunda oluşan servet birikimine bağlı olarak sınıf ayrıcalıklarının belirmesi, ortaya çıkması durumu idi.

Bu ayrıcalık iki sınıf arasında büyük bir uçurum meydana getirdi. Bu uçurumlu ortamda servet sahipleri servetlerinden kaynaklanan güç-leri ile toplumsal hayatın bütün gelişmelerine yön vermeyi kendilerine mahsus bir ayrıcalık kabul ederlerken, zavallı yoksulların ellerinde baş kaldırmaktan ve baskılara karşı koymaktan başka bir çare kalmamıştı.

Bunun arkasından Komünizm geldi. Bu rejim insanlara lazım olan malların ortak olmasını, mülkiyetin ortadan kalkmasını ve sermayelerin yok edilmesini (onlara el konulmasını) savunuyordu. Bu sisteme göre toplumun her ferdi, ancak kendi emeği ile ürettiği ve nefsinde bulunan yetenekleri ile kazandığı kadar yarar sağlayabilecekti. Böylece servet ve varlık farkı, temelli ortadan kalkmış olacaktı. Yalnız bu sistem eski sistem zamanında hiç akla gelmeyecek bir bozukluk doğurdu. Bu bozukluk ise, ferdin irade özgürlüğünün ortadan kalkması, serbestliğinin yok olması idi. Oysa tabiat bunu reddediyor, yaratılış kanunu bunu onaylamıyordu. Tabiata baskı yapan, yaratılış kanunu ile çelişen bir sistemin de yaşaması tabi ki mümkün değildi.

Bununla birlikte (bu sistemde de) bozukluğun temel faktörü aynen yerinde duruyordu. Çünkü insan tabiatı ayrıcalığa, başkalarını geçmeye imkân tanımayan, kendisiyle öne geçme ve övünme ümidi olmayan bir işe şevkle atılmaz. [Ona mutlaka öne geçme ve övünme fırsatı tanınmalıdır.] Ayrıcalıklar ortadan kalkınca, işler de yok olmaya yüz tutar [artık hiç kimsede çalışma şevki kalmaz]. Bu da insanlığın mahvolması demektir. Komünistler buna çare aradılar. Buldukları çare bu ayrıcalıkları maddî olmayan onursal ve törensel amaçlara yöneltmek oldu. Ama sakınılan durum eskisi gibi tekrar geri geldi. Çünkü insan bu sembolik ayrıcalıkların gerçek olduğunu kabul etmezse, onlara boyun eğmez. Eğer onları gerçek kabul ederse, o alanlardaki ayrıcalık durumu tıpkı maddî ayrıcalıklarda olduğu gibi olur.

Demokrasi rejimi de içine düştüğü çürümeyi ve bozulmayı önlemek için çare aradı. Bulduğu

çare ise, yoğun bir propaganda aracılığı ile komünist rejimin bozukluğunu anlatmak, alışverişlerin ve ticaretlerin kârlarının büyük bir bölümünü alıp götüren ağır vergiler koymak oldu.

Ancak bu tedbirler onlara fayda sağlamadı. Çünkü muhaliflerinin rejimlerinde ortaya çıkan çürümüşlük, kendi sistemlerine hücum eden bozulmuşluğun yolunu tıkamıyordu. Kazançlarının büyük bir bölümünün hazineye gitmesi, azgınların azgınlıklarına ve zulümlerine engel olamıyordu. Bu azgınlar, gayretlerini mal edinme aşamasından tekelleşme, hegemonya kurma ve servetlerin kendi aralarında dolaşması amacına kaydırdılar. Dolayısıyla servetler tekelleşme, hegemonya kurma, onlara el koyma yolu ile kazanılıyor ve onları yönetmek de onların maliki olmanın sonucu oluyordu.

Ne komünistler hastalığı tedavi edebildiler ve ne demokrasi rejimi yanlıları... Yarayı dağlamanın ötesinde, bir tedavi yok. Bunun yegane sebebi, insanlığın toplum için hedef olarak belirlediği "maddî hayattan yararlanma gayesi"nin daima fesat kutbunu gösteren bir pusulaya benziyor olmasıdır ki, ne tarafa dönse ve nereye konsa yönü değişmez.

İslâm'ın bu fesadın kökünü kesme konusundaki görüşü ise şudur: İslâm ilkönce, fitratın yönelttiği bütün alanlarda ve konularda insanları serbest bırakmış; daha sonra vergi ve benzeri tedbirlerle fakirlerin hayat düzeyini yükseltmek ve israfı, savurganlığı, zenginleri normal ölçülerden uzaklaştıran gösterişi engelleyerek varlıklı sınıfın hayat düzeyini aşağı çekmekle de fakir ve zengin sınıfları birbirine yaklaştırmıştır. Sınıflar arası dengesizlikleri de tevhit inancı ve ahlâkla, bunların yanı sıra yüzleri maddî ayrıcalıklardan takva üstünlüğüne ve Allah katındaki bağışa talip olmaya çevirerek dengeye kavuşturmuştur. İşte yüce Allah şu ayetlerde bu amaca işaret ediyor: "Allah'tan O'nun lütuf ve keremini isteyin." (Nisâ, 33) "Allah katında en değerli olanınız, O'-ndan en çok korkanınızdır." (Hucurât, 13) "Allah'a koşun." (Zâriyât, 50)

Daha önce söylediğimiz gibi insanların yüzlerini yüce Allah'a yöneltmek, dünya hayatının maksatlarını gerçekleştirecek gerçek sebeplere ilgi göstermeyi beraberinde getirir. Yoksa hayatın ihtiyaçlarını kar-şılama konusunda aylaklık yapmaya, mutluluğu aramada tembelce davranmaya yol açmaz. Dolayısıyla "İslâm, tembellik ve insan hayatının ihtiyaçlarını karşılamada donukluk dinidir." diyenlerin sözü asılsız ve cahilce bir sözdür. Bu konuda söyleyeceklerimiz özetle bunlardır. Kitabımızın çeşitli inceleme yazılarında daha önce bu konu .ile ilgili ayrıntılı açıklamalar yapılmıştır